

Pristallet. Derfor anser jeg og mit Parti med mig denne Form for Nedgang i Statens Tjenestemandsudgifter for acceptabel og anbefaler den til Vedtagelse i dette høje Ting.

Jeg har nu her søgt at give Udtryk for, hvorledes de Tjenestemænd, der er gaaet ind i Forhandling med Regeringen, har ræsonneret, og tilbage staar maaske at besvare det Spørgsmaal: Ja, men hvordan kunde det konservative Folkeparti som saadant gaa med til denne Nedskæring? Jeg mener ogsaa, at vi i saa Henseende har handlet rigtigt. Jeg pointerede ved første Behandling, at vi i 1925 hverken juridisk eller moralsk havde givet Tjenestemændene noget Tilsagn om, at der ikke skulde kunne foretages nogen Revision før Foraaret 1928. Og naar vi nu skrider til en Revision, skyldes det ganske selvfølgelig den økonomiske Krise, i hvilken hele Samfundet befinder sig. Vi ved saa udmærket vel, at der fra mange Ligningsmyndigheder foreligger Meddelelse om, at den skattepligtige Indtægt er gaaet ned. Vi ved ogsaa, at der har været Forslag fremme om, hvorledes man skulde komme Kommunerne til Hjælp, for at det ikke skulde gaa alt for haardt ud over dem, der blev tilbage og havde nogen Skat at betale. Men det er vist nok ogsaa bekendt, at der i forskellige Institutioner, f. Eks. Sparekasserne, sporedes en betydelig Træghed ved Indbetaling af Renter og Afdrag i December Termin af de Laan, man skyldte i disse Institutioner, og jeg har Indtrykket af, at man med nogen Ængstelse ser hen imod, hvordan det nu vil gaa til Juni Termin. Det er erkendt overalt, jeg ved ikke et eneste Sted, jeg har set eller hørt det bestride, at vi er inde i en økonomisk Krise. Det er ogsaa udtalt her i Salen med meget stærke og afgørende Bemærkninger, som, hvis man ønsker det, jeg skal gentage — altsaa ikke fra vor Side, men fra andre ærede Medlemmers og andre ærede Partiers Side —, at det er vitterligt, at vi er inde i en saa voldsom Krisetilstand, som man ikke har kendt i mange, mange Aar.

Men saa kan det dog vel ikke nytte noget at sige: Staten er ganske uberørt af denne Krise. Jeg gad egentlig nok vidst, hvordan Staten skulde komme igennem, naar den ikke gennem de Borgeres Virksomhed og Arbejde, som hører hjemme

under den, skulde opnaa de Indtægter, som er fornødne til Statshusholdningen. Naar det er saadan, at mange Erhverv ligger stille, at vi stadig trækkes med en Arbejdsløshed af et saa uhyggeligt Omfang, som Tilfældet er, og naar det erkendes, at der virkelig er en alvorlig og dybtgaaende Krise i samtlige Erhverv, saa kan, forekommer det mig, Staten paa ingen Maade sige: Ja, men det vedkommer sandelig ikke os. Nej, saa maa Staten naturligvis ogsaa tage sin Del af den Byrde og det Besvær, som er en Følge deraf.

Naar det bliver klart for Tjenestemændene, at saadan er Forholdene, er det min Overbevisning, at de heller ikke har noget Ønske om, at der overhovedet slet ikke skulde kunne røres ved deres Indtægter. Der foreligger dog tidligere Udtalelser fra Tjenestemandorganisationerne om, at naturligvis, naar hele det øvrige Samfund led under saare vanskelige økonomiske Forhold, ja, saa var Tjenestemændene ogsaa rede til at tage deres Del af Byrden. Og efterhaanden som det bliver klart, at Forholdene er saa vanskelige, finansielt og økonomisk, som de er, baade for de enkelte Stænder, for de enkelte Erhverv og for Kommuner og Stat, tror jeg ogsaa, at Tjenestemændene vil erkende, at saaledes som Lovforslaget nu kommer til at foreligge, er der dog taget nogenlunde rimeligt paa dem, og at de ikke vil have nogen særlig Grund til at føle sig brøstholdne, men at de maaske i mange Tilfælde vil være adskilligt gunstigere stillede end deres Medborgere ude i de private Erhverv.

Hvad nu det angaar, om Tidspunktet har været det rigtige eller ikke, ja, da er der altsaa for mit Vedkommende aldeles ingen Tvivl om, at det netop har været det rette Øjeblik. Jeg føler mig overbevist om, at hvis man vilde vente til Foraaret 1928, vilde de Vilkaar, som kunde opnaas, maaske være adskilligt ringere end de, der har kunnet opnaas i dette Øjeblik. Tjenestemændene eller Repræsentanter for Tjenestemandorganisationerne er gaaet til Regeringen. Hvorfor de ikke er kommet til det konservative Folkeparti, maa de vide, jeg ved det ikke. Men jeg ved, at hvor der har været Lejlighed til at fortælle dem, at vi var rede til at træde i Forhandling med dem, er en saadan Lejlighed ikke blevet forsømt. Jeg